

ЗАКОН

О ПОТВРЂИВАЊУ КОНВЕНЦИЈЕ МЕЂУНАРОДНЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ РАДА БРОЈ 187 О ПРОМОТИВНОМ ОКВИРУ БЕЗБЕДНОСТИ И ЗДРАВЉА НА РАДУ

(„Службени гласник РС”, број 42/09)

Члан 1.

Потврђује се Конвенција Међународне организације рада број 187 о промотивном оквиру безбедности и здравља на раду, усвојена 15. јуна 2006. године у Женеви у оригиналу на енглеском и француском језику.

Члан 2.

Текст Конвенције о промотивном оквиру безбедности и здравља на раду у оригиналу на енглеском језику и у преводу на српски језик гласи:

C187 Promotional Framework for Occupational Safety and Health Convention

The General Conference of the International Labour Organization,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Ninety-fifth Session on 31 May 2006,

Recognizing the global magnitude of occupational injuries, diseases and deaths, and the need for further action to reduce them, and

Recalling that the protection of workers against sickness, disease and injury arising out of employment is among the objectives of the International Labour Organization as set out in its Constitution, and

Recognizing that occupational injuries, diseases and deaths have a negative effect on productivity and on economic and social development, and

Noting paragraph III(g) of the Declaration of Philadelphia, which provides that the International Labour Organization has the solemn obligation to further among the nations of the world programmes which will achieve adequate protection for the life and health of workers in all occupations, and

Mindful of the ILO Declaration on Fundamental Principles and Rights at Work and its Follow-Up, 1998, and

Noting the Occupational Safety and Health Convention, 1981 (No. 155), the Occupational Safety and Health Recommendation, 1981 (No. 164), and other instruments of the International Labour Organization relevant to the promotional framework for occupational safety and health, and

Recalling that the promotion of occupational safety and health is part of the International Labour Organization's agenda of decent work for all, and

Recalling the Conclusions concerning ILO standards-related activities in the area of occupational safety and health - a global strategy, adopted by the International Labour Conference at its 91st Session (2003), in particular relating to ensuring that priority be given to occupational safety and health in national agendas, and

Stressing the importance of the continuous promotion of a national preventative safety and health culture, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to occupational safety and health, which is the fourth item on the agenda of the session, and

Having determined that these proposals shall take the form of an international Convention;

adopts this fifteenth day of June of the year two thousand and six the following Convention, which may be cited as the Promotional Framework for Occupational Safety and Health Convention, 2006.

I. DEFINITIONS

Article 1

For the purpose of this Convention:

(a) the term national policy refers to the national policy on occupational safety and health and the working environment developed in accordance with the principles of Article 4 of the Occupational Safety and Health Convention, 1981 (No. 155);

(b) the term national system for occupational safety and health or national system refers to the infrastructure which provides the main framework for implementing the national policy and national programmes on occupational safety and health;

(c) the term national programme on occupational safety and health or national programme refers to any national programme that includes objectives to be achieved in a predetermined time frame, priorities and means of action formulated to improve occupational safety and health, and means to assess progress;

(d) the term a national preventative safety and health culture refers to a culture in which the right to a safe and healthy working environment is respected at all levels, where government, employers and workers actively participate in securing a safe and healthy working environment through a system of defined rights, responsibilities and duties, and where the principle of prevention is accorded the highest priority.

II. OBJECTIVE

Article 2

1. Each Member which ratifies this Convention shall promote continuous improvement of occupational safety and health to prevent occupational injuries, diseases and deaths, by the development, in consultation with the most representative organizations of employers and workers, of a national policy, national system and national programme.

2. Each Member shall take active steps towards achieving progressively a safe and healthy working environment through a national system and national programmes on occupational safety and health by taking into account the principles set out in instruments of the International Labour Organization (ILO) relevant to the promotional framework for occupational safety and health.

3. Each Member, in consultation with the most representative organizations of employers and workers, shall periodically consider what measures could be taken to ratify relevant occupational safety and health Conventions of the ILO.

III. NATIONAL POLICY

Article 3

1. Each Member shall promote a safe and healthy working environment by formulating a national policy.

2. Each Member shall promote and advance, at all relevant levels, the right of workers to a safe and healthy working environment.

3. In formulating its national policy, each Member, in light of national conditions and practice and in consultation with the most representative organizations of employers and workers, shall promote basic principles such as assessing occupational risks or hazards; combating occupational risks or hazards at source; and developing a national preventative safety and health culture that includes information, consultation and training.

IV. NATIONAL SYSTEM

Article 4

1. Each Member shall establish, maintain, progressively develop and periodically review a national system for occupational safety and health, in consultation with the most representative organizations of employers and workers.

2. The national system for occupational safety and health shall include among others:

(a) laws and regulations, collective agreements where appropriate, and any other relevant instruments on occupational safety and health;

(b) an authority or body, or authorities or bodies, responsible for occupational safety and health, designated in accordance with national law and practice;

(c) mechanisms for ensuring compliance with national laws and regulations, including systems of inspection; and

(d) arrangements to promote, at the level of the undertaking, cooperation between management, workers and their representatives as an essential element of workplace-related prevention measures.

3. The national system for occupational safety and health shall include, where appropriate:

- (a) a national tripartite advisory body, or bodies, addressing occupational safety and health issues;
- (b) information and advisory services on occupational safety and health;
- (c) the provision of occupational safety and health training;
- (d) occupational health services in accordance with national law and practice;
- (e) research on occupational safety and health;
- (f) a mechanism for the collection and analysis of data on occupational injuries and diseases, taking into account relevant ILO instruments;
- (g) provisions for collaboration with relevant insurance or social security schemes covering occupational injuries and diseases; and
- (h) support mechanisms for a progressive improvement of occupational safety and health conditions in micro-enterprises, in small and medium-sized enterprises and in the informal economy.

V. NATIONAL PROGRAMME

Article 5

1. Each Member shall formulate, implement, monitor, evaluate and periodically review a national programme on occupational safety and health in consultation with the most representative organizations of employers and workers.
2. The national programme shall:
 - (a) promote the development of a national preventative safety and health culture;
 - (b) contribute to the protection of workers by eliminating or minimizing, so far as is reasonably practicable, work-related hazards and risks, in accordance with national law and practice, in order to prevent occupational injuries, diseases and deaths and promote safety and health in the workplace;
 - (c) be formulated and reviewed on the basis of analysis of the national situation regarding occupational safety and health, including analysis of the national system for occupational safety and health;
 - (d) include objectives, targets and indicators of progress; and
 - (e) be supported, where possible, by other complementary national programmes and plans which will assist in achieving progressively a safe and healthy working environment.
3. The national programme shall be widely publicized and, to the extent possible, endorsed and launched by the highest national authorities.

VI. FINAL PROVISIONS

Article 6

This Convention does not revise any international labour Conventions or Recommendations.

Article 7

The formal ratifications of this Convention shall be communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration.

Article 8

1. This Convention shall be binding only upon those Members of the International Labour Organization whose ratifications have been registered with the Director-General of the International Labour Office.

2. It shall come into force twelve months after the date on which the ratifications of two Members have been registered with the Director-General.

3. Thereafter, this Convention shall come into force for any Member twelve months after the date on which its ratification is registered.

Article 9

1. A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered.

2. Each Member which has ratified this Convention and which does not, within the year following the expiration of the period of ten years mentioned in the preceding paragraph, exercise the right of denunciation provided for in this Article, will be bound for another period of ten years and, thereafter, may denounce this Convention within the first year of each new period of ten years under the terms provided for in this Article.

Article 10

1. The Director-General of the International Labour Office shall notify all Members of the International Labour Organization of the registration of all ratifications and denunciations that have been communicated by the Members of the Organization.

2. When notifying the Members of the Organization of the registration of the second ratification that has been communicated, the Director-General shall draw the attention of the Members of the Organization to the date upon which the Convention will come into force.

Article 11

The Director-General of the International Labour Office shall communicate to the Secretary-General of the United Nations for registration in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations full particulars of all ratifications and denunciations that have been registered.

Article 12

At such times as it may consider necessary, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall examine the desirability of placing on the agenda of the Conference the question of its revision.

Article 13

1. Should the Conference adopt a new Convention revising this Convention, then, unless the new Convention otherwise provides:

(a) the ratification by a Member of the new revising Convention shall ipso jure involve the immediate denunciation of this Convention, notwithstanding the provisions of Article 9 above, if and when the new revising Convention shall have come into force;

(b) as from the date when the new revising Convention comes into force, this Convention shall cease to be open to ratification by the Members.

2. This Convention shall in any case remain in force in its actual form and content for those Members which have ratified it but have not ratified the revising Convention.

Article 14

The English and French versions of the text of this Convention are equally authoritative.

Конвенција 187

Конвенција о промотивном оквиру безбедности и здравља на раду

Генерална конференција међународне организације рада,

Будући да ју је Административни савет Међународне канцеларије рада сазвао у Женеви, и будући да се састала на својој деведесет и петој седници на дан 31. јуна 2006. године,

Препознавајући да постоји огроман број професионалних повреда, болести и смртних случајева, као и потреба за наставком активности у циљу смањења овог броја, и

Подсећајући да је заштита радника од болести, поремећаја здравља и повреда која проистиче из радног односа међу циљевима Међународне организације рада како је прецизирано у њеном Статуту, и

Препознавајући да професионалне повреде, болести и смртни случајеви имају негативне последице по продуктивност и по привредни и друштвени развој, и

Истичући став III (г) Филадельфијске декларације, којим се предвиђа да Међународна организација рада има свечану обавезу да међу земљама развија светске програме којима се остварује одговарајућа заштита живота и здравља радника у свим занимањима, и

Имајући на уму Декларацију МОР о основним принципима и правима на раду и њену примену и праћење из 1988, и

Истичући Конвенцију о безбедности и здрављу на раду, 1981, (Бр.155),

Препоруку о безбедности и здрављу на раду, 1981, (Бр. 164) и друге инструменте Међународне организације рада од значаја за промотивни оквир безбедности и здравља на раду, и

Подсећајући да је унапређење безбедности и здравља на раду део програма Међународне организације рада за остварење одговарајућег рада за све, и

Подсећајући на Закључке о МОРовим активностима у вези са стандардима у области безбедности и здравља на раду - глобалном стратегијом коју је усвојила Међународна конференција рада на својој 91. седници (2003.) посебно у погледу обавеза да се да приоритет безбедности и здрављу на раду у националним програмима рада, и

Наглашавајући значај непрекидног унапређивања националне превентивне културе безбедности и здравља на раду, и

Будући да је донела одлуку да се усвоје неки предлози у погледу безбедности и здравља на раду, као четвртој тачки дневног реда седнице, и

Будући да је одлучила да ови предлози добију вид међународне конвенције;

усваја на данашњи дан, 15. јуна 2006. године, следећу Конвенцију под називом Конвенција о промотивном оквиру безбедности и здравља на раду, 2006.

I ДЕФИНИЦИЈЕ

Члан 1.

За потребе ове Конвенције:

(а) израз „национална политика” означава националну политику безбедности и здравља на раду и радном окружењу израђеној у складу са принципима из члана 4. Конвенције о безбедности и здрављу на раду, 1981 (Бр. 155);

(б) изрази „национални систем безбедности и здравља на раду”, или „национални систем” означавају инфраструктуру која пружа основни оквир за спровођење националне политике и националних програма безбедности и здравља на раду;

(ц) изрази „национални програм безбедности и здравља на раду” или „национални програм” означавају сваки национални програм који садржи циљеве које треба остварити у унапред утврђеном року, приоритете и средства деловања формулисана са намером да се побољша безбедност и здравље на раду, као и средства којима ће се проценити остварени напредак;

(д) израз „национална превентивна култура безбедности и здравља на раду” означава културу у којој се на свим нивоима поштује право на безбедно и здраво радно окружење, где влада, послодавци и радници активно учествују у обезбеђивању безбедног и здравог радног окружења кроз систем дефинисаних права, обавеза и дужности и где се начелу превентивности даје највећи приоритет.

II ЦИЉ

Члан 2.

1. Све чланице које ратификују ову конвенцију обавезују се на промоцију сталног побољшавања безбедности и здравља на раду у циљу превенције професионалних повреда, болести и смртних случајева, кроз развој, у договору са репрезентативним организацијама послодаваца и радника, националне политике, националног система и националног програма.

2. Све чланице обавезују се да активно предузимају кораке ка постизању прогресивно безбеднијег и здравог радног окружења кроз национални систем и националне програме безбедности и здравља на раду кроз вођење рачуна о принципима из инструмената Међународне организације рада (МОП) од значаја за промотивни оквир безбедности и здравља на раду.

3. Све чланице, у договору са репрезентативним организацијама послодаваца и радника, имају обавезу да периодично разматрају које би мере могле да се предузму да би се ратификовале одговарајуће конвенције МОП-а о безбедности и здрављу на раду.

III НАЦИОНАЛНА ПОЛИТИКА

Члан 3.

1. Све чланице обавезују се да промовишу безбедност и здравље радног окружења кроз формулисање националне политике.

2. Све чланице обавезују се да промовишу и унапређују, на свим релевантним нивоима, право радника на безбедно и здраво радно окружење.

3. Приликом формулисања националне политике, све чланице, у складу са националним условима и праксом и у договору са репрезентативним организацијама послодаваца и радника, имају обавезу да промовишу основна начела као што су: процена професионалних ризика и опасности на раду; борба против професионалних ризика или опасности на извору; развој националне превентивне културе безбедности и здравља на раду, која укључује информисање, консултовање и обуку.

IV НАЦИОНАЛНИ СИСТЕМ

Члан 4.

1. Све чланице обавезују се да успоставе, одржавају, прогресивно развијају и периодично преиспитују национални систем безбедности и здравља на раду, у договору са репрезентативним организацијама послодаваца и радника.

2. Национални систем безбедности и здравља на раду обухвата, између осталог:

(а) законе и прописе, колективне уговоре где је одговарајуће, и све друге релевантне инструменте о безбедности и здрављу на раду;

(б) орган или тело, или органе или тела, надлежне за безбедност и здравље на раду, именоване у складу са националним законом и праксом;

(ц) механизме за обезбеђење поштовања националних закона и прописа, укључујући и системе инспекције;

(д) аранжмане за унапређење (промоцију), на нивоу предузећа, сарадње између пословодства, радника и њихових представника као битног елемента превентивних мера у вези са радним местом.

3. Национални систем безбедности и здравља на раду састоји се, где је одговарајуће, из:

(а) националног саветодавног трипартитног, једног или више тела, која решавају питања безбедности и здравља на раду;

(б) информативне и саветодавне службе о безбедности и здрављу на раду;

(ц) предвиђене обуке о безбедности и здрављу на раду;

(д) службе безбедности и здравља на раду, у складу са националним законом и праксом;

(е) истраживања безбедности и здравља на раду;

(ф) механизма за прикупљање и анализу података о професионалним повредама и болестима, уз узимање у обзир релевантних инструмената МОП-а.

(г) предвиђене сарадње са релевантним системима осигурања и социјалне сигурности од професионалних повреда и болести;

(х) механизма подршке за прогресивно унапређивање услова безбедности и здравља на раду у микро-предузећима, у малим и средњим предузећима и неформалној економији.

V НАЦИОНАЛНИ ПРОГРАМ

Члан 5.

1. Све чланице обавезују се на спровођење, праћење, евалуирање и периодично преиспитивање националног програма безбедности и здравља на раду у договору са репрезентативним организацијама послодаваца и радника.

2. Националним програмом мора се:

(а) Промовисати развој националне превентивне културе безбедности и здравља;

(б) доприносити заштити радника кроз елиминацију и свођење на најмању меру, до мере до које је практично изводиво, опасности и ризика у вези са радним местом, у складу са националним законом и праксом, у циљу спречавања професионалних повреда, болести и смртних случајева и промоције безбедности и здравља на радном месту.

(ц) формулисати и преиспитивати на основу анализе националне ситуације у погледу безбедности и здравља на раду, укључујући анализу националног система безбедности и здравља на раду;

(д) унети шири и ужи циљеви и индикатори напретка;

(е) пружити подршка, где је могуће, кроз друге допунске (комплементарне) националне програме и планове којима ће се помоћи прогресивно остваривање безбедног и здравог радног окружења.

3. Највиши национални органи имају обавезу да широко публикују, и , до мере до које је могуће, званично одобравају и операционализују национални програм.

VI ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 6.

Овом конвенцијом не ревидира се нити једна међународна конвенција или препорука рада.

Члан 7.

Званичне ратификације ове конвенције морају се саопштити генералном директору Међународне канцеларије рада због регистрације.

Члан 8.

1. Ова конвенција обавезујућа је за оне чланице Међународне организације рада чије су ратификације регистроване код генералног директора Међународне канцеларије рада.

2. Она ступа на снагу дванаест месеци од датума када је ратификација две чланице регистрована код генералног директора.

3. Значи да ова конвенција ступа на снагу за сваку чланицу дванаест месеци од датума када је њена ратификација регистрована.

Члан 9.

1. Чланица која је ратификовала ову конвенцију може да је се одрекне након истека периода од десет година од датума њеног првог ступања на снагу, актом прослеђеним генералном директору Међународне канцеларије рада на регистрацију. Ово одрицање не сме ступити на снагу пре истека једне године од датума његовог регистровања.

2. Свака чланица која је ратификовала ову конвенцију, а која није у периоду од годину дана након истека периода од десет година поменутог у претходном ставу, остварила право на одрицање предвиђено овим чланом, биће обавезана за наредни период од десет година, и након тога, може да се одрекне ове Конвенције у првој години сваког новог периода од десет година, у складу са условима предвиђеним овим чланом.

Члан 10.

1. Генерални директор Међународне канцеларије рада обавезан је да обавести све чланице Међународне канцеларије рада о регистрацији свих ратификација и одрицања које су доставиле чланице Организације.

2. Када је обавештење чланице Организације о регистрацији друге ратификације саопштено, генерални директор има обавезу да скрене пажњу чланицама Организације на датум када ће Конвенција ступити на снагу.

Члан 11.

Генерални директор Међународне канцеларије рада дужан је да саопшти генералном секретару Уједињених нација на регистровање у складу са чланом 102. Повелје Уједињених нација о свим појединостима свих ратификација и одрицања које су регистроване.

Члан 12.

Онда када сматра да је неопходно, Административни савет Међународне канцеларије рада има обавезу да представи Генералној конференцији извештај о деловању ове конвенције и да испита колико је пожељно да се питање њеног преиспитивања стави на дневни ред.

Члан 13.

1. У случају да се на Конференцији усвоји нова конвенција којом се преиспитује (тј. ревидира) ова конвенција, тада, сем ако новом конвенцијом није другачије предвиђено:

(а) ратификација од стране неке чланице нове ревидирајуће конвенције *ипсо јуре* значи и непосредно одрицање од ове конвенције, без обзира на одредбе горе поменутог члана 9, ако и када нова ревидирајућа конвенција ступи на снагу;

(б) од датума када нова ревидирајућа конвенција ступи на снагу, ова конвенција престаје да буде расположива за ратификацију од стране чланица.

2. Ова конвенција остаје у сваком случају на снази у свом датом облику и садржини за оне чланице које су је ратификовале а нису ратификовале ревидирајућу конвенцију.

Члан 14.

Обе верзије текста и на енглеском и на француском језику имају подједнаку важност.

Члан 3.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори”.